

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, п'ятниці і неділі,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улиці Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на поперед-
че застережене. — Рекламациі неоче-
чатані відліні від оплати поштової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“

разом з „Рускою Радою“:

на цілий рік 20 К. — с.
„ пів року 10 „ — „
„ чверть року 5 „ — „
„ місяць 1 „ 70 „

Поодинокое число „Буковини“ 16 сотиґів.

Передплата і належитість за інсерата
платні в Чернівцях.

Із приводу справи Австр. Льоїда.

Що „наша конституція нічого не варта“, се пісенька, яку чує ся дуже часто передовсім із уст людей, які зітхають за царською нагайкою. Богато знов повторює ту гадку тому, що не може уявити собі всего лиха, якеб настало із звиченем конституційних свобод або й тому, що дехто означає ціну конституції після таких взірців як галицький, де обов'язує не австрійська конституція але сила польско-го пастука що правда найженого баґнетами австрійських жандармів і вояків (vide вибори, страйки ітд.)

Правду кажучи, й австрійська конституція неідеальна і поза єї плечима сидить захований абсолютизм в виді ославленого §. 14, яким ратує ся правительство при полагоджуваву всіляких „конечностей державних“, коли не находить в парламенті відповідного числа голосів, які би поруч польських Колюців переперли правительственні проекти. Коловці-ж — як звісно — sind für jede Regierung zu haben за ціну carte blanche виданої їм центральним правительством для господаровання в Галичині, якого їм лише забажає ся. Оттак стає в Австрії польська пляхта, що колись розпинаючись за „злотон вольносць“ завалила Польщу, нічим иньшим як заборолом абсолютизму як в Галичині так і в прочій Австрії. Проявляє ся се головню тоді, коли парламент потверджує постанови видані на основі §. 14. Тут польске

коло звичайно ставить всі свої „голоси до розпорядимости якого небудь кабінету. І дїє ся звичайно так, що парламент уділює своєї санкції тим розпорядкам виданим на основі §. 14 без огляду на те, чи вони справді дотичили „конечностей“ чи „неконечностей“ державних.

Та такий стан пановання §. 14. триває тільки під добу занепаду парламентарного життя рівночасно із тим, як на лавах міністерських засідає не кабінет парламентарний, але урядничий, для якого як і для §. 14. нема зовсім місця вже навіть і в другій половині австро-угорської монархії т. е. Угорщині.

Як лише парламентарні відносини поправляють ся, як парламент стає справді сповняти функції законодавчого тіла, тоді — як се дїє ся і під теперішню пору — вирінає потреба парламентарної обнови кабінету, а рівночасно стає палата ослушувати вживане і надуживане §. 14-го, якого допускали ся найвищі круги бюрократії. Парламент зачинає тоді ухилювати ті поступки, що незгідні із добром населення держави. Таким об'явом снє сєяної діяльності нашого парламенту було недавнє полагоджєне справу „Льоїду“ в бюджетовій комісії. „Льоїд“ се австрійське пароплавне товариство. В інтересі австрійської торгівлі заграничної давало сему товариству австрійське правительство кожного року 9 міль. кор. субвенції, зобов'язуючи єго до того, щоб удержувало правильне па-роходове получєне Австрії з Але-

ксандриєю, Константинополем, Індіями і Східною Азією. Хоч кораблі сєго товариства анї не курсували правильно, анї не звершували своїх шляхів швидко, то австрійське правительство не спиняло єму субвенції, але навіть побільшило єї. Стало ся се тоді, як покінчила ся англо-бурска війна. Австрійське правительство надїючись, що Полуднева Африка буде ринком збуту для австрійських продуктів, заключило з „Льоїдом“ умову, після якої він мав посилати до східно-і полуднево-африканських берегів 6 рази в рік кораблі, за що діставав нової державної запомоги 720.000 К. т. е. 120.000 × 6.

Минулого року заключив одначе кабінет Кербера нову умову із управою „Льоїда“, зобов'язуючи єго до пересилання кораблів у відомім напрямі що місяця, та підвищуючи рівночасно субвенцію о нових 720 тисяч кор. Се зроблено на основі §. 14. отже справою єєю займала ся недавнє комісія бюджетова. А позаяк вийшло на яву, що таке надмірне субвенціонованє „Льоїду“ викликало рашнє ріжні позакруглі сові махінації і „зв'язи“, а не інтерес австро-угорської торгівлі, то комісія станула на становищі, що правительство не мало взагалі права заключувати таку умову на основі §. 14. і відновлено до сєго нову умову з „Льоїдом“ уневажнила, загрожуючи рівночасно відобранєм цілої субвенції, як він не заведе реформ у паропластві що до швидкості і точности в комунікації.

Розрухи в Росії.

До розкладових чинників, що ще побільшують анархію в російськєм царстві прийшли несподівано ще й мужицькі бунти. Про них доносить петербурска агенция телеґрафічна ось що: Минувшого тижня наспіли вістки про вибухи мужицьких розрухів в губерніях курєній і орловській та про подібний рух в глухівськєм уїзді чернігівської губернії. Мужики допускали ся грабежий. Одну рафінерію спалено. Військо завело лад. Тепер вирінає такий самий рух в Сівеку. Із Брянська вислано компанію війська. Розширені за границею вістки про розрухи в губернії саратовській пересаджені. В Балахові покликували ся мужики на документи, яких достовірности не мож було перевірити і рубали дерева в лісі поміщика Львова, не слухаючи приказів власти, щоб покинули сєю роботу. Вислано військо. Богато салдатів одержало контузії від ударів каменєм. З трудом удає ся губернаторови успокоїти товпу. Пізнійше вказали мужики на бунтівників, яких арештовано. Жовніри не робили ужитку із оружя. Із мужиків не ранений ніхто. Тепер супокійно. — Розуміє ся донесено рос. агенції, неначеб настав супокій можна вірити але не конче. Відомо приміром, що ті розрухи прибирають дуже острый характер. Мужицькі товпи руйнують маєтки поміщиків, але не щадять і царських. Прим. в губернії курєній зруйнували економію Деругіна, що належить до царя а також маєтки одного вел. кн. і кн. Ольденбургської. — В Чернігівській зруйнувала 3-тисячна товпа оселю Михайловское і цукроварню, що належала до Терещенків. Шкода виносить кілька мільонів рублів. В Нижнім Новгороді, Тулі і иньших містах не хотять сєляни платити податків і руйнують податкові уряди. Мужицькі розрухи захопили також губернію саратовську, самарську, симбірєку і пензенську. Мужики нападають на двори і при безсилі поліції та при малочисельности війська одно рабують, а що не мож забрати, те палять. Аґрарні розрухи захопили також і землі польські передовсім в губернії варшавській і люб-

Антон Чехов.

Лебедина пісня.

(Кальхас).

Драматичний нарис в однім акті.

З російського переклав Ярослав Веселовський.

ОСОБИ:

ВАСИЛЬ ВАСИЛІВІЧ СВЕТЛОВИДОВ, комік, старець 68-літний.
МИКИТА ІВАНИЧ, суфлер, також старий чоловік.

Дія відграєть ся на дошках провінціального театру, в ночи по представленю. Сцена середних розмірів опустіла. По правій руці ряд нелякерованих, з грубоша збитих дверей, що ведуть до убиральні; лівий бік і глубина сцени завалені ріжнородним театральним знадїбєм. По серед сцени лежить перевернений табурет.

Ніч. Темно.

I.

СВЕТЛОВИДОВ (в костюмі Кальхаса із свічкою в руці, виходить з гардероби і сьмієть ся). А то жерт неабиякий! Ось вам штука! Заснув у гардеробі... Представленє скінченє вже давно, всі театр опустили; а я найпокійнійше в сьвітї поїхав до Храповинєць! Ох ти старий хреню, старий хреню! Ти старий псе! Здаєть ся, що ти так ушминкував ся, що заснув, сидячи! Раз історія! Мущу те похвалити... (кричить) Єгорка! Єгорка! До чорта! Петрушка! Заснули, чорти. Застраглоб їм у горлі

сто чортів із відьмою й дишлем! Єгорка! (Підносить табурет, сідає на нїм, побіч на землі кладе свічку). — Не чути ні чо... Лише відгомін мені відповідає... Єгорка і Петрушка одержали нині трирублівку в нагороду за ревність, тепер розумієть ся і псами би їх не відшукав... Розбрелись та ще може й театр замкнули, мерзенники (крутить головою). Панний! Уф! Не хочєть ся вірити, скільки пива і вина влив я нині в себе на інтенцію того бенефісу! Боже ласкавий! В цілому тілі чую лиш один „спірит“, а в губі ночує стодев'ятьдесятьдевяті язиків... Огида... (Перевеє). Глуно... Старий дурак запиваєть ся і сам не знає із якої речі... Уф! Мій ти Боже! Крижі немовби поломані, в голові шумить, цілого морозить а в душі студєно і темно неначе у гробі. Коли не розходить ся тобі вже о здоров'я, ти старий дурню, то повинен би бодай свою старість пошанувати. (Хвиля мовчаня). Старість... як би ти і не сидував себе держати ся прямо, якби ти не хотів удавати зуха, все на нічо, вже жите пережите шістьдесятьвісім літ то не жарті! Їх не завернеш. Бутелька вже вишита майже до самого піднявка. Остала вже лишє решта, осад... Так, так... Така то справа Васильку. Хочєш, чи не хочєш а пора вже повторювати ролю мерця... Матїнка смерть вже не за горами блудить... (Дивить ся перед себе задуманий). — Дивно, вже сорокп'ять літ прослужив я на сцені, а театр в ночи бачу нині мабуєть перший раз. Так є, по раз перший. І як то дивачно виглядає, вовки-б його з'їли. (Зближаєть ся до рами). Не видно

нічо... Ну, будку суфлера ще можна розпізнати і ложу рецензентів, місце критика... все проче одна темрява. Чорна, бездонна яма, неначе могила, в якій криєть ся одна смерть... Брр! Як студєно! Із салї дє немов з ветрів комина... Се місце як раз одвітнє до того, щоб викикувати духів! Моторошно, чорти-б се побрали... По спині гонять мурашки... (Кричить). Єгорка! Петрушка! Де-ж ви попропадали дїтки? Господи, що-ж се я зачав нечистого згадувати. Ах Боже! І не кинути-б мені-єих слів, не кинути-б мені пати, та-ж я вже старий, приходить пора вмирати. На 68. році життя ходять люди на утрєню, на смерть ладять ся а я... О Господи! Нечисті слова на язичі, пика запита і кльовнівськєй одяг... Прямо гідко дивити ся. Піду швидше перебрати ся... Погано! Справді, якби тут прийшло ся пересидіти цілу ніч, то можна би вмерти зі страху. (Встає і йде до своєї убиральні; рівночасно в дверех крайньої убиральні показуєть ся в глибокій сцени Микита Іванич в білому галатї).

II.

СВЕТЛОВИДОВ: (Побачивши Микиту Іванича, кричить переряжєний і поступає о крок назад). Хто ти? Чого хочєш? Кого шукаєш? (Дубає ногами). Хто ти такий?

МИКИТА ІВАНИЧ: То я!

СВЕТЛОВИДОВ: Хло ти?

МИКИТА ІВАНИЧ: (Наближаючись поволі). То я, я... суфлер, Микита Іванич... Васильку Васильовичу, то я!

СВЕТЛОВИДОВ: (Знесиленний опускаєть ся на табурет, важко дише і дро-

жить на цілому тілі). Мій Боже! Хто такий? Ти, Нікитушка? Ти чоґо тут?

МИКИТА ІВАНИЧ: Я звичайно ночую тут з убиральних. Тільки прошу вас горячо, не скажіть сєго Алексєєви Томичови... В мене нема ниньшого місця, щоб переночувати... вірте мені. Пробіг!

СВЕТЛОВИДОВ: Ти, Нікитушка... Мій Боже, мій Боже! Викликали мене шістьнацять разів, подали мені три віяки і ріжні дарунки... всі були захоплені і анї живій душі не прийшло на гадку збудити пьяного старця, щоби відвести його домів... Я старий чоловік Нікитушко. Маю 68 літ... Я хорий. Мій ум мотаєть ся... (Припадає до руки суфлера і вибухає плачем). Не відходи, Нікитушко... Я такий старий, такий немінчий, я мущу умерти... Ах то страшно, страшно!...

МИКИТА ІВАНИЧ: (Сердечно із пошаною). Вам би Васильку Васильовичу піти до дому.

СВЕТЛОВИДОВ: Не піду! Не має в мене дома, ві, ві, ні!

МИКИТА ІВАНИЧ: Господи! Якто невже ви забули й те, де мешкаєте?

СВЕТЛОВИДОВ: Не хочу до дому! Там я сам один... Там нема в мене нікого! Не ждуть на мене, Нікитушко анї свояки ні жінка, анї діти... Сам я, як вітер на вольному полі... Умру і ніхто мене й не споняє... Лячно мені самому... У мене дома нема нікого, хтоб мене огрів, попестив і положив до ліжка... До кого я належу?... Кому я потрібний?... Хто мене любить? Ніхто мене, Нікитушко не любить!

МИКИТА ІВАНИЧ: (Крізь слюзи). Публика вас любить Васильку Васильовичу!

линській. Щоби повернути в державі лад, назначило рос. правительство за підбурюване селян до протизаконних рухів гривну в квоті 500 рублів а есентуально вазнацю до 8 місяців. Се ще велике питанє, чи ті средства допоможуть що, передовсім тоді, як рознічнуть ся роботи в полі. Пошана до царского правительства і его органів пропадає вже і між мужицтвом. Ось до Волковиць (подтавська губ.) — як пишуть до 27. ч. „Селянина“ — прийшли відозви Р. У. П. про петербурську різню. „Сільський робочий люд був дуже обурений на царя і у неділю 2./II. ст. ст. зібрав ся з цілого села, навіть з сусідних сіл прийшов дехто, неначе на сход. Прочитали голосно відозву Р. У. П. і постановили, як сказано у відозві, „що кров пролила ся між царем і народом і що не має більше у нас царя“. Тому ні царя, ні ніякого царского начальства люди більше не повинні слухати, ні признавати, бо вони є вороги робучого люду, і не платити їм ніяких податків. Ті, що були на зібранню з сусідних сіл, взяли з собою до дому тих відозв Р. У. П., щоб у себе дома теж зібрати такі самі зібрання і так само постановити. Коли про се довідала ся поліція, то страшенно перелякала ся. Приїхав становий з десятськими бігали по цілому селу і допитували ся, що і як було, та люди їм навіть і відповідати не хотіли, бо ж було ухвалено — „не признавати царского начальства“.

Політичний перегляд.

Австрія. Найважливішою подією австр. політики се димісія „вічного“ міністра оборони краєвої, бр. Вельзергаймба, що перетривав вже з тузин ріжних кабінетів. Монарх відпускає его в „ласці“ але доволі холодним писемом відручним. Его димісія мала власти жертвою мадарських заїтій на армію. Наслідником димісіонованого міністра іменував цісар ген. Шенайха, ком. корп. в Йозефштаді. Рівночасно непереводять ся поголоски про реконструкцію кабінету Гавча. Дершата мав би увійти до него як представник Німців, др. Папак як представник Чехів. Др. Форшт мав би стати крім сего міністром торгівлі, а відомий др. Бобжинський міністром просвіти. — На початку нинішнього засідання парламенту представив президент міністрів Гавч новоіменованого міністра краєв. оборони Шенайха. Відтак розпочала палата де-

бату над внесенем Дершати, щоби установити окрему комісію, яка би вияснила наші відносини супроти Угорщини.

Угорщина. Ситуація на Угорщині все ще така сама, як була зараз по нових виборах. Авдєнції всіляких визначних угорських політиків у цісаря не довели доси до ніякої зміни. Велику сензацію викликала стаття Кошута, поміщена в одній з мадарських газет, в котрій він доказує, що справа мови в команді у войску належить до угорського законодавства і що Мадяри мають право призволити контингент рекрутів і ухвалити бюджет, або й відмовити того, скоро жаданя і права народу не будуть узгляднені. Кошут сердить ся на Хорватів і їх посла Томасіча, котрий на авдєнції у цісаря сказав, що скоро би в команді у войску була заведена мадарська мова, то Хорвати зажають хорватської команди. Кошут каже, що Хорвати забувають на те, що Мадяри виборили свободи і для них, а їх посол тепер представив цісареві команду у войску як вавилонську вежу.

Італія. Король прийняв вже димісію Джіолітто і поручив Фортісові зложити новий кабінет. Після інформацій часописних склад нового кабінету вже готовий. Фортіс із текою президента і обіме ще внутрішні справи, Тітоні, Педоті, Мірабельо, Люцаті, Мажорано і Конкеті задержать свої портфелі.

Кошти русифікації фінляндії.

Ось тут кілька цифр, показуючих, якою ціною приходить ся Фінляндцям платити за свою русифікацію.

З рахунків фондів фінляндської управи виходить, що підчас фінансових періодів 1898—1900 і 1901 до 1904 видатки на адміністрацію в Фінляндії постійно зростали. Сей приріст, котрий з р. 1898 до 1900 виносив 1,455.000 марок, підніс ся в роках 1901 до 1904 до суми 3,235.000 марок. Адміністративні бюра пожерли за перший період 250.000 марок більше чим в попе-

редних роках, а за другий ще о 728.000 марок більше. Управителі департаментів і секретаріати префектур в р. 1898 до 1900 брали лишень 81.000 марок, а від р. 1901 до 1904 запотребували надвишку 644.000 марок.

Кошти удержання поліції відразу зросли до 313.000 марок, а відтак дійшли до суми, яка перевиснула 423.000 марок, що в щасливих роках перед 1899 р. вповні вистарчали на удержане ладу. З надзвичайної каси, відданої до диспозиції російського неправого губернатора Nyland-у побирає поліція в Гельсінгфорсе місячно 400 марок і більше титулом „на біжучі видатки“. Наколи визначена квота не вистарчає, що часто трапляє ся, можуть они легко дістати додатки зі сенату, який добре поінформований про всі справи заходячі поміж губернатором а шефом поліції.

Жандармерія, чужа власть в краю, спотребувала 660.000 марок. Кошта цензури зросли в згаданих періодах о 15.000 і 56.000 марок.

Коли фінляндську міліцію знесено, можна було сподівати ся, що і видатки на війско через те зменшаться ся. Так ні... Фінляндія мусіла протягом сих років причиняти ся сумою 1,423.000 марок до видатків на війско державного скарбу. Сі гроші то так як би украдені з каси фінляндської управи.

Наконець, щоби усунути свої креатури від усякої контролі, постановив Бобріков зовсім неправно, що адміністративні функціонари можуть бути суджені тільки за дозволом їх звершників. Завдяки такій ненарушимости, усякі урядники а іменно губернатори могли безкарно вести найріжнородніші експлоатації.

Коли безличність губернаторів стала зростати, а часті неправильности в бюрах префектур грозили місцевій адміністрації цілковитою руїною, апеляційний трибунал в Або зажадав від сенату повномочия на обжаловане шефів бюр префектур в Гельсінгфорсе і Віборі, губернаторів Кайгородова і Мясеєдова обох за надужите власти.

Венцель Гагелштам.

Росія й Японія.

Послїдні події викликали загальну радість в Японії а передовсім у Токіо. Та поза величавими походами із патріотичними піснями і окликами „банзай!“ на устах не забувають Японці на те, що перед ними стоїть ще велика задача, як Росія не забачає мира. Після інформацій берлінського „Local Anzeiger-a“ формують Японці із великим поспіхом нову армію. Не знати лише, чи вона призначена до Манджурії, чи до облоги Владивостока.

Віденський амбасадор японський в розмові із одним диванікарем заявив, що думки, неначе Японці виснажені послїдними борбами вже не будуть могли дальше воювати, є зовсім без основи. Зараз по перших трох місяцях війни та по перших японських побідах розширювано думки, що Японія вже не зможе довго держати ся, а при тім вказувано на недостачу гроша. Тимчасом Японія держала ся, і буде дальше держати ся, а ось недавно ухвалив японський парламент на цілі военні півтора мільярда ен, а се вистане до цвітня 1906 року.

Не можна також говорити про недостачу жертволюбности японського народу або вичерпане заграничного кредиту. Що до есентуальної недостачі жовнірів, то амбасадор звернув увагу на те, що Японія має тільки мешканців, як Австро-Угорщина. Також і організація її війська є зовсім подібна до австро-угорської, отже на случай війни може все поставити 1.300.000 людей. Те число зовсім опрокидує ложні припущення що до недостачі жовнірів.

Вкінці вказав амбасадор на те, що відмінно в як в Росії, уважає ся теперішня війна в Японії за народну і не має таких жертв, аби їх нарід японський не зробив, щоб лише добути побіду.

Бій під Мукденом, найбільша і найстрашніша борба за послїдніша сто літ покінчила ся нечуваним погромом Росії. Вину за него приписують головню Куропаткінови навіть такі приятелі Росії, як б. полк. Гедєке военний справознавець „Berl. Tagblatt-y“. Розуміє ся, що проти Куропаткіна звернула ся й російська публична опінія, як лише дозволено російській пресі писати про мукденський погром, бо довгий час треба було мовчати, щоб не неувати мясниць!! Куропаткін телеграфує, що его „армія уступає на позиції з гори визначені“. Се значить хіба, що після его военного пляну має бути его армія вічно побивана, бо загалом відомо, що тепер рештки російської армії гірше чим здесятковані, потерпівши необчислимі страти в людях і війську, втративши вже і Фумун добивають ся із усіх сил до Теліну, а там приїде до нового бою, якого вислід хіба не підлягає ніякому сумнівови...

СВЕТЛОВИДОВ: Публика відійшла, спить, забула про свого надворного весельчака!... Ні, ні, мене ніхто не потребує, ніхто мене не любить... Нема в мене ні жінки, ні дитини...

МИКИТА ІВАНИЧ: Ах, за сим нічого жадувати!

СВЕТЛОВИДОВ: Але-ж подумай, що я чоловік, що живу, що в моїх жилах плине кров не вода... Я Нікитушко, дворянин і то з гарного роду... Заким ще я не впадо до тої ями, був у війську при артилерії... Коли-б ти знав, який з мене був стрункий та гарний молодець. Який я був чесний, хоробрий і палкий. Мій Боже, де-ж то все поділо ся?... Де подів ся той час? Нікитушко, а що з мене за актор був після сего? Га, га! (Встає і опираєть ся на рамики суфлера). Деж те все зникло, де ті часи? Як я поглянув нині на ту відхлань, то згадав все!... Та відхлань проковтнула 45 літ мого життя, а яке то було життя! Дивлю ся у відхлань і стає мені перед очима все аж до найдрібнішої чертки. Жар віку молодечого, віра, запал і любов жіноча. Ах, ті жінки Нікитушко!

МИКИТА ІВАНИЧ: Вам Василю Василевичу піти-б спати!

СВЕТЛОВИДОВ: Тоді, як я був ще молодим актором, як тільки зачав впадати в запал, полюбила мене за мою гру одна дівчина. Була гарна, струнка як тополя, молода, невинна, чиста і палка як літна зоря. Погляд її голубих оченят, її чудовий усміх розяснив би найтемнішу ніч. Філі морські розбивають ся о скали але об філі її волося розбивали ся на-

віть скали, ледівці, сніжні лавіни. Памятаю, як раз стояв я перед нею, як нині стою перед тобою... Була тої днини гарна, як ніколи перед тим, а погляду, яким тоді на мене гляділа, не забуду навіть в могилі... Любов, оксаміт, глибин блеск молодости! Отуманений, ошоломлений, паду перед нею на коліна і прошу о мое щастє... (Далше говорить придушено голосом). А вона... вона сказала! „Покиньте сцену! Поки-нь-те-се-ну!“ Чи розумієш? Вона могла любити актора, але його жінкою не могла стати — ніколи! Памятаю, тої днини грав я якусь глупу, смішну роллю... Я грав і чув, як отварають ся мої очі... Я зрозумів тоді, що нема ніякої сьвятої штуки, що все є обманом і ошукою, що я — невільником, забавкою чужої примхи, блажен, нічо! Тоді зрозумів я публіку! Від того дня вже не вірив я ні оплескам ні лавровим вінкам ні запалови... Так Нікитушко, публика бе мені брала, платить по рублеви за мої фотографії, але я сам для неї чужий, а для публіки лиш грязю майже те саме, що кокота!... Вона хоче познакомити ся із акторами лиш ради, пустої слави. Але ніхто з неї не знизить ся так дуже, щоби віддати мені за жінку свою сестру, чи дочку... Я більше їй не вірю... (Опадає на табурет). Не вірю їй більше!...

МИКИТА ІВАНИЧ: Як ви виглядаєте, Василю Василевичу! І мені також нагнало страху... Підем до дому!... Прошу, ходіть, будьте ласкаві!...

СВЕТЛОВИДОВ: Тоді спала мені полуда з очей... я провидів... І дорого

коштувало мене те провиджене, Нікитушко! По тій історії з дівчиною бачав я довгий час без толку, жив дивлячись, а не бачучи нічо перед собою... Грав ролі весельчаків, їдких насмішників, строїв дурня, розледацував уми, а я був артист, в мене був талант. Я талант законав, я став ординарний свій зязик зломив, втратив образ і подоби Боже... Ох, та чорна яма пожерла і прокотнула мое я! Давніше не відчував я сего, аж нині, нині коли проснув ся, оглянув ся і побачив, що за мною лежить 68 літ. Лиш перед хвилиною побачив я, що я старий. Пісня скінчена! (Риде). Пісня скінчена!...

МИКИТА ІВАНИЧ: Василю Василевичу! Батеньку мій, голубчику... Заспокойте ся лиш... Пробіг! (Кричить.) Петрушка! Єгорка!

СВЕТЛОВИДОВ: А якби ти знав, що за талант, що за сила в мені дрімала! Не можеш собі того уявити, яка дикція, скільки чуття і грації, скільки струн... (беть ся в груди) лежить похованих в тій груді! Можна задусити ся!... Ти старий слухай... Зачекай най захоплю духа. Ось хочби із „Годунова“:

Мне Грізного тінь усиновила
Димитрієм з гробу назвала,
Кругом мене народи розбудила
Та Бориса в жертву ми дала
Царевич я. Досить! Вже й стид мені
Тій-Ляшці гордій до стіп хилитись!...
А що зле? (Живо). Зажди а се із „Короля Ліра...“ Чи памятаєш — небо чорне, дощ летить ся, бють громи ррр, бли-

скавиці ши-ши-ши... Небо ціле огнистими пасмугами палає, а король каже: Вий вітре так, аж губа хай ти трісне [вий, дуй!]

Урвіть ся хмари землицю залійте
І вежі високі потоном вкрийте
Ураз з хоругвами! І вміло влучайте
В старизні дуби! Удар же перуне, —
Що все ти на світі стрясаєш, —
В посивілу голову мою.
Удар і пробий всесвітню кришу
Знівеч форми усієї природи
Знищ разом усяке насінє,
Що творять людину невдачну!

(Нетерпеливо): Скоро, скоро, слова весельчака! (Дубає ногами) Слова весельчака, скоро, скоро! Не маю часу на траченє, скоро!

М. ІВАНИЧ (видаючи єролю весельчака): „О кузине, сидіти під дахом є дінше, чим продирати ся корчами у зливу. Добрий кузине, увійди до середини, будь покірний, погоди ся з твоїми доньками; бо то є ніч, а вона не має милосердя ні для мудрців ні для весельчаків“.

СВЕТЛОВИДОВ: Вий, плуй, гуди й шуми дощем! Доньки мої ні вітер, ні буря. Вам суворости не закидаю. Корон за життя ще — я вам не дав. Своїми дочками я вас не звав.

То є сила, правда? То зоветь ся талант! Єще щось, ще щось подібного мущу найти, щоб розтопити лєди в старих грудях! Візьмемо щось (смієть ся ушасливлений) із „Гамлета“... Ну, а за-

Ген. Куропаткін не хоче вже мабуть проводити тим останнім боєм, бо — як доносять до парижських днівників із Петербурга — переслав до царя телеграфічну просьбу, щоб увільнив его із становища начальника воєди в Манджурії, бо почуває ся морально і фізично утомленим! А треба признати що ген. Куропаткін поводив ся особисто дуже хоробрю. — Ген. Сухомлінов заявив готовість обняти провід над воєнними операціями в Манджурії під услівем, що вел. кн. Николай Николаевич стане головним командантом. В суботу відбула ся в Петербурзі воєнна рада, що мала порішити відклик Куропаткіна. На тій раді порішено замовити мільон шаринелів для зазначення, що війна буде ведена дальше!... Перед воєнним судом стане незабаром і ген. Штесель за злочин Порту Артура і ген. Гріппенберга за ненослів супроти Куропаткіна і опущене поля борби. Тепер виявляє ся, що до японської побіди причинив ся не мало саме ген. Гріппенберг, вилавши, кілька е у Куропаткіна війська. Він у своїй жалобі замітив, що Куропаткін маючи ще 60 батальонів резерви не дав помочи его 62 батал. битим недавно Японцями. Ся еуніція діяшла via Токіо до Ояма і він з'орієнтувавши ся про сила російські розпочав свої геніальні операції.

І так стане перед суд ген. Штесель, Гріппенберг, Куропаткін, а хто мати ме право судити їх, зглядно хто переведе суд над ними, що навели на Росію сю страшну війну, яка пожерла тільки жертв, від яких стичне прямо кров у жилах?!

Докладного числа обонічних страт ще не знати. Та вже сам Куропаткін телеграфує, що від 26./II. до 11./III. перевезено лише ранених 1190 офіцерів і 46391 рядових! „Daily Express“ доносить із Токіо, що російські страти виносять 60.000 вбитих, 100.000 ранених і 50.000 полонених; дальше здобули Японці 90 армат пільних а 51 тяжких. Після доносення Райтера із Токіо оцінює Ояма втрати японські на 41.000. Козисету полонили Японці цілу російську коломну, що втікала над рікою Цуго. Над рікою Шаго втратили Росіяни 90.000. Урядово стверджене число російських полонників виносило до 13. с. м. вже 40.000.

Маршалок Ояма доносить: Росіяни полишили на побоевищі 26.000 трунів. Ми здобули: дві хоругви, окодо 60 цушок, 60.000 карабінів, 150 возів амуніційних, 1000 валонів, 200.000 набойів гарматних, 25 мільонів патронів карабінових, 15.000 коку збіжа, 55.000 коку на ші, 45 миль (англ.) шин для пільних залізниць, 2000 кожів, 23 возів з мапами, 1000 возів з одінем, мільон радий хліба, 70.000 тон топлива, багато худоби, шатра, знаряди, дрови, стовпи телеграфічні, ліжка і т. д.

Кореспондент бюро Райтера при годовній квартирі ген. Куропаткіна доносить дня 9. с. м.: Відворот Росіян з над ріки Ша відбув ся дуже добре. Тепер стоять всі сили Росіян на півночі від ріки Гун. Куропаткін, здає ся, уй-

шов швидко безпечности обступлення. Він уратував всі пушки і вози лівого крила і майже всі з над ріки Ша. Війська японські перейшли вчера через ріку Гун, а нині переломили російську лінію окодо 10 миль (англ.) на захід від Мукдена та розділили войська російські на дві часті. Часть японського центра по сунула ся в північно-західнім напрямі від Фуншуна. Одинок дорожа до відвороту, ведуча на північ, есть простір більше менше на 6 миль (англ.) широкий межі залізницею а гостинцем, котрі тепер відгати.

До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо: Росіяни взяли з собою насильно хінського ген. губернатора Мукдена підозріваючи его, що він діяв в користь Японців. Страти армії ген. Оку в останніх борбах виносять 15.000 людей.

Могила І. Котляревського.

„Южный край“ напечатал в 8174 числі із 6. VIII. 1904 ось таке писемко д. Василя Іванова п. з. „Благодарність потомства“: 30. августа минувшего року вся интеллигентна Украина съвѣтствовала съвѣтний факт в історії української літератури — відкриті в Полтаві пам'ятника звисному українському поетови І. Котляревському.

Природно, многочисленні почитателі поета, які зібрали ся на се торжество в Полтаву, побували і на його могилі.

Интересно знати, в якім виді застали вони тоді ту дорожа для них могилу і поставлений на ній пам'ятник?

Невже-ж в такім же дійсно страшнім виді, в якім находит ся місце вічного упокоєня любого українського поета було воно і в дану міну.

Прямо навіть очам своїм не віриш, читаючи слідуочу газетну замітку:

„Намогильний пам'ятник поета обновлено, приведено в більше або менше відповідний порядок, в округ пострено невеличку біленьку огорожу“. Но діло в тім, що кладовище від Катериненської улиці цілком не огорожене, і пам'ятник таким образом находит ся коло самої дорожа, відділеної від неї невеличким окопцем; окопцем служить у самого пам'ятника (лично сказати) за „відходове місце“ — правдоподібно для молодців кладовища (щось а la босяки) і проходячої мимо простонародної публіки. Не досить

того що рів, але і сама огорожа кругом пам'ятника поета обернена в таке же саме „відходове місце“, так що від смороду і чувства обридженія многим не стане сил підійти до тої сьвятині України..

Куда же однако глядять полтавська городська управа, яка в минувшій році принимала таку діяльну участь в торжестві відкрити пам'ятника Котляревському?

Невжеж не дістає средств, щоб огородити кладовище в тім місці, де находит ся могила славного співача України і вибавити ту дорожа могилу від яркої хотий очевидно і безвідомої наруги?

О „бладарне“ потомство!

Симферопіль, 17/30. августа 1904*).

П. Волоосенка.

*) Із причин від редакції незалежних печатаемо сї стрічки аж тепер. Їх зміст є одначе такий, що задіє до живого кожного свідомого Українця, і є актуальний ще й тепер. (Пр. Ред.)

НОВИНКИ.

Чернівці, 14. марта 1905.

Проти указу із 1876 р. Комітет міністрів постановив був засягнути опінії харківського й київського університету та петерб. академії наук і київського ген. губернатора в справі звисного указу із 1876 р. Комітет професорів київського університету вже заявив ся проти всяких обмежень для української мови. Рада харківського університету вибрала вже для сї справи комісію із одинадцяти членів, що уконтитувала ся, вибираючи головою пр. Н. Сумцова (Українця). Можна надіятись, що згідну опінію із університетом київським видасть і харківський і Академія наук. Питане лише, чи евентуальний ворожий а тоді крайно противний здоровим зміслам голос кiev. ген. губ. Клейгельса не заважить більше чим голоси науки... Тепер же в Росії більш значить нагайка чим книжка.

Подорож в цілях наукових. Із поручення краевого відділу виїхав директор краевого шпиталю прав. сов. др. Володимир Филипович в товаристві із краєвим надком. будівництва Хорватом до Відня а звідти до Німеччини, щоби ознакомити ся із будованем і уладженем тамошних модерних лічнищ, та щоби відтак добутокм своїх студий послужити при розширеню краевого шпиталю і задуманих будівлях шпиталів провінціанальних.

Пожежа в краєвм правительстві. В нощі із суботи на неділю о годині 3-ій появили ся перші подумніні

языки над тутешним краєвом правительством. Одначе огонь ятрив ся під потрійним дахом вже з кількох годин між старими актами, що находили ся на стриху, а погашено его аж на другий день. Пожежа знівечила дах і ціле его вязане; в богато місцях попропалювали ся повали, так що в богато бюрах на II. поверсі годі урядувати. Для рахункового відділу вже наймлено нове приміщене при ул. Спального. Тепер мабуть при репарації будівлі підвищать будівлю краєв. правительства о ще один поверх, перед чим досі здержувано ся, головню не хотючи руйнувати даху. Спальні акти не представляють ніякої вартости. Загална шкода заподіяна огнем виносить окодо 100.000 кор. і була, як всі державні будинки, незабезпечена. Характерно також, що при ратованю годі було найти в будинку потрібних драбин... Причиною огню були мабуть іскри, що дістали ся якось день передтим на стрих підчас випалювання коминів. Підчас огню находив ся в своїм помешканю краєвий президент і его збуджено аж по розбитю шкляних дверей. Присутних троє дітгий перевезено до готелю центрального, а на другий день примістили ся они у рос. конзуля. Др. Бляйлебен був при огні до ранка, а по однодневім побуті в готелю центральнім вже спровадив ся назад до свого помешканя. Сюди приїхала на телеграфічну вістку про огонь також і президентова, що гостювала в Празі.

Кн. Фердинанд болгарский машиністом! Парискі часописи доносять, що кн. Фердинанд болгарский, вертаючи з Лондону зглядно із Кале, перебрав ся на стації Аббевіль в одяг робітника і стануши на льокомотиві біля машиніста, повів потяг до Парижа. Персонал болг. агентури дипломатичної в Парижі вижидав князя на північній двірці і, не мало здивував ся, що, як почот падаючого опускав салюновий вагон, то князь задимлений в робітничій блузі зійшов з машини, обдарувавши свого товариша подорожи. — Не знати лише чи той дарунок вирівнав кару, яка повинна снасти на машиніста, що припустив до машини чужого чоловіка, розуміє ся, як ся ціла історія не є звичайною качкою.

Еміграція до Америки. Через Гамбург і Бремен виїхало в лютім б. р. до Америки 31.047 людей (за той сам час виїхало тамтого року лише 15.646 людей). Від нового року виїхало до Америки 55.579, із чого третина припадає на Австрію.

Непорозумінє. На балю масковім, що відбув ся в Будапешті в нощі із 7-го на 8-го с. м. лучила ся кровава пригода. Одна дама із за своєї краси звертала на себе увагу загалу. З між него виділювали ся найзавзятійше три адоратори, які прямо потратили голови. Та при здемаскуваню показало ся, що та гарна дама се перебраний старічук Іван Антоля. Отсе відкритє ввело трех адораторів в таку дикую розпуку, що в приступі люти заколоди Антоля ножами на смерть. Читаючи сю пригиду, годі не згадати на новелу „Маскарада“, яку ми печатали недавно в фейлетоні.

Легат. Проф. Черни в Гайдельбергу призначив 100 тисяч марок на річ інституту для дослідів над недугою рака, що має вже незабаром повстати в сїм місті.

Оповідки і іменованя:

Із тов. укр. студ. „Січ“. В середу д. 16. с. м. відбуде ся в локати товариства відчит т. Ярослава Весоловського „Про хвилі суспільного перелому“. Початок точно о год. 1/4 на 9. Вступ вільний. Гості пожадані. За научний кружок В. Домбровський.

З краевого правительства. Міністер внутрішних справ іменував д. 11. с. м. прав. канцеляріста д-ра Льва Ехац. к. повітовим комісарем при ц. к. старостві в Вишніці.

Взірцеві статуту консумційних спілоє видала „Селянська Каса“. 1. примірник коштує 40 сот. Замовляти треба просто з „Селянської Каси“. Звертаємо увагу всіх інтересованих, що лише сї статуті відповідають приписам законним і практичним потребам. — „Селянська Каса“.

чинаю... В котрім би місці? так, тут... (Прибирає поставу Гамлета). „Ага ту є також і флетист! Подай мені твій флет. (до Микити Іванича). Здаєть ся мені, що за близько за мною сидікуєте“.

МИКИТА ІВАНІЧ: „Вірте мій князю, що то має свою причину в моїй любови до вас і в моїм привязаню до короля“.

СВЕТЛОВИДОВ: „Я не зовсім добре розумію. От краще заграй мені що на флеті“.

МИКИТА ІВАНІЧ: „Не можу мій князю!“

СВЕТЛОВИДОВ: „Спробуй лиш!“

МИКИТА ІВАНІЧ: „Дійсно, мій князю, неможу!“

СВЕТЛОВИДОВ: „Пробіг, но грай же раз!“

МИКИТА ІВАНІЧ: „Алеж я зовсім не вмю грати на флеті“.

СВЕТЛОВИДОВ: „Ах се рівно легко, як брехати. Візьми лиш оттак флет до рук, приложи його до уст... так.. пальці положи тут і заграє!“

МИКИТА ІВАНІЧ: „Я не вчив ся ніколи“.

СВЕТЛОВИДОВ: „Тепер осуди сам, за кого ти мене маєш? Хочеш грати на моїй душі, а не потрапиш виграти найменшої мелодії на тій марній дудці. Чи ж в гірший від того флету? Бери ме-

не за кого хочеш, можеш виправді мене драгувати, але бавити ся мною не можеш!“ (Смієть ся і плескає). Браво, біс, Браво! Деж тут у біса старість. Я зовсім не є старий, то лож, бредня. Сила бе зі всіх жил неначе вода у водограю. То молодість, сьвіжість життя! Де є талант, Нікитушко, там нема старости! Нікитушко щож опалів чи зачумів? Чекай най увійду в настрій... О мій Господи Боже!... Тепер слухай скільки ніжности, жалосливости, музики в отсих віршах! Пст! Тихо!

Тиха ноче українська...

Небо ясне, зорі сяють,

Річка котить фліл сонні —

Між лозами шепіт чути...

(Чути голосне трісканє дверима).

МИКИТА ІВАНІЧ: То мабуть прийшли Єгорка і Петрушка... Талант, у вас, Василью Василевичу, талант!

СВЕТЛОВИДОВ: (Звертаючи ся в сторону, відки чути галас, кличе). Сюда соколи мої! (до Іванича). Ходім перебрати ся. Нема ніякої старости, те все дурниці, галіматиас... (Смієть ся весело). А чогож ти плачеш? Мій ти добрий, малий дурню, чож ти розпустив плачки? Се не гарно! То справді більше, чим погано! Но, не старику, хто-б там дивив ся так понуро? По що глядіти так сумно?... Но, но... (Цілує його зі слюзами). Не треба плакати... Де є штука і талант,

там нема ні старости, ні самоти, ні слабости, навіть сама смерть доконує свого діла лиш до половини... (Плаче). Ні, Нікитушко, одначе наша пісня вже скінчена... талант? Який з мене талант? Я хйба витиснена цитрина, бурулька, заржавілий цвяк, а ти — ти є старим театральним шуром, суфлером... — Ходім. (Ідуть). Який я талант?... В поважних штуках грати-б мені хйба ролю Фортімбраса, а й до неї я вже троха застарий. Пам'ятаєш сей уступ з „Отелля“, Нікитушко:

Пращай, вдоволенє і ти прелюбій спокою
Пращай, вернате війско, горді битви.
Пращай, і ржучий коню й труби й сурми
І духодвижні грімкі бубни й флєте
І королівський естагу і вся шаню,
Тиха гордосте, пригоди й славо!

МИКИТА ІВАНІЧ: Талант, їй Богу талант!

СВЕТЛОВИДОВ: Або послухай отсего:

Іду з Москви; вже я не гордий лицар той,
Не ним вже я тепер, тож проч звіділяйду.
Тікаю в сьвіт і позад себе не гляджу,
Собі шукаю захорони й нільги жду,
Я-ж тільки ран зазнав.
То-ж гей, коня сідай!

(Відходить із Микитою Іваничем).

Поволи спадає занавіса.

Оголошення Кас райфайзенських.

Перші загальні збори новозаснованої „Каси позичкової і шадничої для громади Зеленева стов. зареєстрованого з необмеженою порукою“ відбудуться дня 26. марта 1905 о 11-ій год. перед пол. слідуєчим порядком: 1. має ся установити, яку найбільшу і яку найменшу суму позволяє ся одному чоловікові зложити до шадниці каси; має ся установити речинці винівдження для вкладок шадничих і речинці платности відсотків від вкладок шадничих; має ся установити яку найбільшу позичку можна одному членови дати; має ся установити стону процентову для вкладок шадничих і для позичок (§§ 52 в—е, 59, 63, 65); 2. має ся ухвалити, що робити з лишиними в касі грішми і як роздобути потрібних для каси гроший; 3. ухвала в справі запомоги краєвої; 4. вибір касиєра, і означене платні для него (§§ 29, 51, 52 ж); 5. ухвала кілько має бути членів в раді надзорчій і вибір ради надзорчої (§§ 32, 40, 51), — *Юрій Лукулєнко, начальник.*

Заряд друкарні „Рускої Ради“ упрашає в останнє всіх тих Вп. Панів, що замовили і одержали „Словар“ проф. Ом. Поповича, аби зволити за него вирівнати належитість.

КАЛЕНДАР
„Рускої Бесіди“
коштує тепер лиш 40 с.

а з пересилкою поштовою 50 с.

Найліпші насіння

пшівтів і всякої огородини висилає Торговля насінн Якова Кофлера в Заліщиках. Жадайте ціни від него. Висилає їх даром і оплатно. 16 (1—2)

Хочете здоровий харч, ретельну услугу і добру станцію получить?

Зголосіть ся до Мацика при ул. Рускій ч 26. а все те там найдете.

Друкарня „Рускої Ради“

виконує

всілякі роботи друкарські

скоро і дешево.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Маємо честь повідомити Вп. П. Т. Публику, що отворили ми вже при ул. Паньській ч. 16 10 (2—12) с. н.

РОБІТНЮ І СКЛАД ДАМСКИХ КОНФЕКЦІЙ.

Маємо на складі костюми, загортки, жанети, плащі і убори диточі.

Все те найновішого крою і по мірних цінах,

Замовлення після міри і бажання виконують ся сейчас.

О численні відвідини упрашаючи пишємось з глибоким поважанем

Кад і Рудель.

Перша буковинська

спеціальна робітня обуви і ортопедичне заведење

ІВАНА ДІКА

абсолютна майстерського курсу ц. к. технологічного ремесельного музею у Відні, і запряженого судового знатока поручає

ВЕЛИКИЙ СКЛАД ОБУВИ

найновішого крою для панів, панів і дитий.

Замовлення виготовляють ся сейчас з заграничних шкір.

При замовленнях в провінції пожадане, аби прислати в'ужитий черевик на міру.

Чернівці

ул. Руска II, а Філія ул. Ратушева 17. (під „золотою Групиною“).

7 (—)

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улица Головна-Енценберга ч. 3.

повідомляя Вп. Публику, що надійшли весняні артикули в великій виборі і просить о ласкаві відвідини.

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів Осип Піхлер і Сини в Грацу, П. Лядите-в Александрії. Склад ріжнородних фабрик з фільцу, льодену, боброві, чорні і у всіляких модних краєках. Циліндри і кляки-последна новість.

Парасолі від сонця і дощу. Еп tout cas чисті шовкові з наймоднішими ручками. Чорні (гаранція через один сезон) К. 10-45, чорні (гарант на один рік К. 13-30, чорні (гарант на 2 роки) К. 17— Такі самі у всіх модних краєках. Цигарниці і прочі подібні артикули після последної моди. Парасольки дитинячі в найбільшій виборі. Парасолі від дощу, для панів панів і дитий.

Шапки для дам, панів, дівчат і дитий до гри Тенніс і т. д. н. ужитку у великій виборі.

Вироби паньчохові. Паньчохы дамські еткі, паньчохы для дитий найліпший виріб, етккові кафтанітки, зарукавочки у всіх модних краєках.

Конфекция. Убраня для дитий Сеуз, жакети і т. к.

Товари обувані. Самостійна продаж обуви і з інших славних фабрик як Антін Чапек весну. Черевики весняні обкладані ланером, шом і трикотавим нутром для панів дам диточі черевики домові і ріжні найліпшої якості до виправ гімнастичних.

Біле і краватки з правдивого англійського зефіру, в десень, білі шкові, гладкі, фалдовані під гарантією. Ковнярики і маншети, білі і в краєках. Краватки тукраєві і англійські, кожного місяця нові.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валізок, куфрів, цуделок, ташок, клунків ремінців до паковани, касет, цигарових мішочків, нецзарків пледів, мішків на біле, дамських мошонок на дорожності і т. д.

Артикули шпортові. Відбивачі до гри Lawn-Tennis, бальони, больці, шапки і т. п. до того прибори.

Склад ц. к. упрвіліюваної фабрики товарів з альпаки і хінського срібла В. Бахмана і спілки у Відні.

Я, Джна Чіляк

58 (18—52)

Завдячую власному випадковому помади, через котрої уживане, зріст мого волоса дійшов до 185 см. довготи. Се єдине ередство проти випадання волоса, скріплює і приєплює его зріст віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуєи і бороду, запобігає передчасному лисенню і сивінню, взагалі чудотворна ся помада вертає волоссям так на голові як на бороді натуральну полискую бавру. Ділає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала єї 14 місяців.

Ціна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цілий світ за попереднім надісланем гроший, або за посиллятою. Найліпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Відень

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: Шмід і Фонтін.

Заряд друкарні „Рускої Ради“ звертає увагу інтересованих, що всілякі друкарські висилає лиш за попереднім надісланем належності або за посліплатою.

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарні товариства „Рускої Ради“

в неділю і святка від 1/2 11 до 1/2 1 год. попол.

Учебник
рільництва

для шкіл рільничих і споріднених закладів а також

до ужитку для практичних рільників

уложив
Евгеній Жуковский

директор школи рільничої на Буковині

практичний рільник.

До набути в друкарні тов. „Рускої Ради“

Чернівці, ул. Петровича ч. 2.

Ціна 4 корон.

При замовленнях поштою, належить послати 30 с. на порто.

(—)

Г. ФАЙЛЕС

усувач нагніток

Чернівці,

ул. Руска ч. 8.

8 (—)

Великий склад
ДРУКСОРТІВ

(—) для

шкіл народних, урядів парохіальних так для гр.-ор. як і гр.-кат.

дістати можна

по дуже дешевій ціні

в друкарні

„Рускої Ради“

в Чернівцях, ул. Петровича ч. 2.

Велику фотографію

бук. руских послів

із славної робітні ц. і к. придворного фотографа Багриновича висилає франко за 2 Корони

„Руска Бесіда“

в Чернівцях.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарко.

За редакцію відповідає Іван Захарко